

Sygn. akt I CSK 693/13

POSTANOWIENIE

Dnia 16 lipca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa Miasta W.
przeciwko [...] Spółdzielni Mieszkaniowej w W.
o wydanie nieruchomości i zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 lipca 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 11 lipca 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanej kwotę
3600,- (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 11 lipca 2013 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Okręgowego w W., oddalającego powództwo o usunięcie ogrodzenia otaczającego część naziemną nieruchomości oznaczonej w pozwie, jej wydanie oraz o zasądzenie świadczenia pieniężnego tytułem bezumownego korzystania z tej części nieruchomości. W związku z zakresem zaskarżenia apelacją, Sąd Apelacyjny orzekł wyłącznie w przedmiocie roszczeń pieniężnych z tytułu bezumownego korzystania z nieruchomości.

Pozwana władała nieruchomością od 1999 r. jako użytkownik wieczysty. Zgodnie z umową, prawo to obejmowało podziemną część nieruchomości - gdzie pozwana zobowiązana była do budowy parkingu podziemnego - z jednoczesnym obowiązkiem utrzymywania zieleni parkowej na powierzchni gruntu. W latach 2000 - 2011 prowadzone były postępowania administracyjne w przedmiocie uzyskania przez pozwaną zgody na budowę parkingu podziemnego. Od 2010 r. pozwana Spółdzielnia prowadziła parking na powierzchni nieruchomości.

Istota sporu pomiędzy stronami sprowadzała się do ustalenia, czy korzystnie przez pozwaną z powierzchni gruntu mieściło się w ramach uprawnień przyznanych jej w ramach umowy o oddaniu nieruchomości w użytkowanie wieczyste. Sąd Okręgowy udzielił na to pytanie odpowiedzi twierdzącej, Sąd Apelacyjny zaś zaaprobował to stwierdzenie. Zdaniem Sądów obu instancji realizacja celu wskazanego w umowie - budowa parkingu podziemnego - wymagały korzystania przez pozwaną także z powierzchni nieruchomości, co najmniej do czasu zakończenia tych prac.

Wyrok Sądu Apelacyjnego został zaskarżony przez powoda skargą kasacyjną, w której zarzucono wydanie go z naruszeniem: art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c., art. 225 w związku z art. 224 § 2 i art. 230 k.c. oraz art. 253 § 2 w związku z art. 256 k.c., wnosząc na tej podstawie o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania. Wniósł on także o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. W odpowiedzi na skargę kasacyjną

pozwana wniosła o jej odrzucenie, ewentualnie o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania oraz ewentualnie o oddalenie skargi kasacyjnej, a także o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Na wstępie należy zauważyć, że w sprawie brak jest podstaw do odrzucenia wniesionej skargi kasacyjnej, jak sugeruje to pozwana. Wniesienie skargi kasacyjnej jedynie w zakresie roszczenia o bezumownego korzystanie z nieruchomości, wobec uprawomocnienia się ustaleń co do przysługiwania pozwanej prawa do korzystania z powierzchni gruntu, prowadzi, jej zdaniem, do niedopuszczalności skargi. Należy jednak zauważyć, że przesądzenie istnienia uprawnień pozwanej łączy się jednak wyłącznie z warstwą merytoryczną roszczenia o korzystanie bezumowne, nie przesądza natomiast o jego niedopuszczalności w sferze formalnej - a tym samym o konieczności odrzucenia wniesionej skargi.

W sprawie nie występują także przesłanki uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Brak w niej zwłaszcza przesłanek, na których występowanie powołał się skarżący. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał on na występowanie w sprawie dwóch istotnych zagadnień prawnych oraz na oczywistą zasadność skargi.

Pod pojęciem istotnego zagadnienia prawnego, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. w myśl utrwalonego poglądu orzecznictwa rozumieć należy problem z zakresu wykładni prawa, występujący na tle wniesionej skargi kasacyjnej, którego wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy mogłoby przyczynić się do rozwoju prawa, stanowiąc punkt odniesienia przy rozpoznawaniu innych spraw (tak m.in. Sąd Najwyższy w postanowieniach: z dnia 15 czerwca 2012 r., I CSK 10/12, nie publ., z dnia 26 marca 2014 r., V CSK 344/13, nie publ. oraz z dnia 9 maja 2014 r., V CSK 476/13, nie publ.). Powołując się na tą przesłankę skarżący wskazał na potrzebę wyjaśnienia, czy uprawnienia użytkownika wieczystego - który zawarł umowę o treści odpowiadającej okolicznościom sprawy - obejmują także możliwość urządzenia na jej powierzchni parkingu. Po drugie, wskazał on na konieczność rozstrzygnięcia, czy w sytuacji tego rodzaju właścicielowi nieruchomości

przysługuje roszczenie o wynagrodzenie za korzystanie z niej w sposób bezumowny. Obie kwestie stanowią przeciwne strony tego samego problemu, sprowadzającego się do odpowiedzi na pytanie, czy umowa zawarta pomiędzy stronami postępowania uprawniała pozwaną do zagospodarowania powierzchni nieruchomości na parking podziemny. Kwestia ta ma jednak bez wątpienia charakter zbyt kazuistyczny, by mogła stanowić istotne zagadnienie prawne w opisanym wyżej rozumieniu. Jej wyjaśnienie w postaci sformułowanej przez skarżącego miałoby znaczenie wyłącznie dla rozpoznawanej sprawy, nie mogąc stanowić podstawy do rozwoju prawa w bardziej ogólnym wymiarze. Tym samym, nie doszłoby do spełnienia celów skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia – którego rozpoznanie realizować ma cele publiczne.

Problem ten zachowa swój sytuacyjny charakter nawet przy życzliwym odczytaniu sformułowanych zagadnień - jako zwrócenia uwagi na ogólny problem oddania w użytkowanie wieczyste podziemnej części nieruchomości z wyłączeniem jej powierzchni. Wyjaśnienie tak ujętej kwestii również wymagałoby każdorazowego odniesienia się do okoliczności konkretnej sprawy - a zwłaszcza do treści umowy zawartej pomiędzy stronami, która ma z tej perspektywy decydujące znaczenie (co potwierdza tok rozumowania Sądów Okręgowego i Apelacyjnego w uzasadnieniach ich wyroków).

Przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, wskazana w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., odnosi się natomiast do sytuacji, w której wniesiona skarga kasacyjna jest uzasadniona w stopniu ewidentnym, cecha ta zaś jest możliwa do stwierdzenia już na pierwszy rzut oka, bez konieczności prowadzenia złożonych rozumowań (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12, nie publ., z dnia 4 kwietnia 2013 r., III SK 43/12, nie publ. oraz z dnia 18 lipca 2013 r., III CSK 143/13, nie publ.). Wskazywany przez skarżącego problem niepełności uzasadnienia nie odpowiada jednak tej przesłance. Uzasadnienie sporządzone przez Sąd Apelacyjny posiada wszystkie wymagane elementy, w dostatecznym stopniu odnosząc się do zarzutów apelacji. O spełnieniu przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie przesądza także wskazywany przez skarżącego brak jednej ze stron w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego, błąd ten ma bowiem charakter wyłącznie techniczny. W aktach sprawy (k. 489 - 500)

uzasadnienie znajduje się w kompletnej wersji - która mogła zostać porównana przez skarżącego z wersją doręczoną mu przez Sąd Apelacyjny.

Z uwagi na powyższe na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w postanowieniu, o kosztach postępowania rozstrzygając na podstawie art. 98 § 1 i art. 109 § 1 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

aw